

Tweede Kamer der Staten Generaal
T.a.v. de heer G. van Dijk
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG
Nederland

nummer: 2330289
onderwerp: Reactie van de Nederlandse Veiligheidsbranche op internetconsultatie tot het recht op onbereikbaarheid
bijlage(n): -
datum: 29 maart 2019

Geachte heer Van Dijk,

Inleiding

De beveiligingsbranche is een bedrijfstak die 24 uur per dag, 7 dagen gericht is op het vergroten van de veiligheid in Nederland. Beveiligingsbedrijven bieden innovatieve diensten aan om hieraan een bijdrage te leveren. De Nederlandse Veiligheidsbranche vertegenwoordigt deze markt van particuliere beveiliging, recherche en geld- en waardetransport. Leden van de branche zijn gezamenlijk goed voor meer dan 90% van de totale omzet (zo'n 1,5 miljard).

Veranderende samenleving

De samenleving is snel aan het veranderen; snelheid van handelen, snel op- en afschalen van beveiligingsinzet en inzet van beveiligers buiten kantooruren nemen toe. Beveiligingsbedrijven zijn goed ingericht om taken vanuit het publieke domein, maar ook van maatschappelijke organisaties over te nemen.

Arbeidstijdenwet

Als gevolg van de 24/7 dienstverlening heeft de bedrijfstak intensief en veelvuldig te maken met (de grenzen van) de arbeidstijdenwet en (vanuit gezondheidsperspectief) de uitdaging om de te leveren diensten in te vullen met de beschikbare beveiligers. Daarbij is het streven om alle diensten, ook in weekenden, avond en nacht zo verantwoord mogelijk te verdelen over alle medewerkers. Dat geldt ook voor de noodzakelijke aanwezigheid van beveiligers die oproepbaar zijn in het geval van bijvoorbeeld calamiteiten. De branche ziet in dit wetsvoorstel een verdere beperking van de regels die de Arbeidstijdenwet nu al stelt terwijl, naar de mening van de sector, de Arbeidstijdenwet voldoende waarborgen biedt om medewerkers te beschermen tegen ongunstige gezondheidseffecten van bijvoorbeeld het werken in de nacht.

Geen nieuwe of aanvullende regels

Nieuwe of aanvullende regels zijn daarom niet alleen overbodig, maar leiden zelfs tot negatieve effecten, omdat ze het gezond roosteren van diensten die moeten worden geleverd, belemmeren. Het gevolg zal zijn dat er wellicht een oplossing of bescherming wordt geboden voor een kleine groep mensen, maar dat die bescherming ten koste gaat van andere medewerkers die geconfronteerd zullen worden met slechtere roosters en verschuiven van druk. Dat wat het wetsvoorstel beoogt, namelijk burn-out en stress

gerelateerde klachten verminderen, gaat dan wellicht op voor een kleine groep die daarmee extra bescherming krijgt, maar zal dan juist ten koste van een andere groep die niet of minder wordt beschermd. Bovendien zijn er vaak andere oorzaken die ten grondslag liggen aan stress en burn-out klachten of is er een complex aan oorzaken te onderkennen. Naar onze mening zijn stress- en burn-outklachten zelden direct terug te voeren op het werk c.q. het bereikbaar moeten zijn. In die zin zal het "recht" op onbereikbaarheid de oorzaken van stress en burn-out klachten niet per se gunstig beïnvloeden.

Met vriendelijke groet,

Trees van den Broeck-Oosterhoff
Algemeen secretaris